

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1319/05
25.05.2005. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Неде Антонић, Љубице Милутиновић, Виде Петровић - Шкоро и Софије Вагнер - Личеноски, чланова већа, у правној ствари тужиоца - противтуженог малодобног АА, кога заступа законска заступница мајка ББ, а коју заступа адвокат ВВ, против туженог - противтужиоца ГГ, кога заступа ДД, адвокат, одлучујући о ревизијама млдб. тужиоца и туженог, изјављеним против пресуде Окружног суда у Суботици Гж. број 1144/04 од 1. фебруара 2005. године, у седници већа одржаној 25. маја 2005. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УСВАЈАЈУ СЕ ревизије млдб. тужиоца - противтуженог и туженог - противтужиоца па се укидају пресуда Окружног суда у Суботици Гж. број 1144/04 од 1. фебруара 2005. године и пресуда Општинског суда у Суботици П.број 418/04 од 20. јула 2004. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Суботици П. број 418/04 од 20. јула 2004. године, ставом првим изреке одбија се тужбени захтев тужиоца - противтуженог млдб. АА којим је тражено повећање обавезе туженог - противтужиоца ГГ на плаћање издржавања тако да уместо износа од 2.000,00 динара на који је обавезан пресудом Општинског суда у Суботици П. број 1252/02 од 26.9.2002. године, преиначена пресудом Окружног суда у Суботици Гж. број 1260/02 од 16.12.2002. године а која је преиначена пресудом Врховног суда Србије Рев. 2138/03 од 20.11.2003. године плаћа по 4.000,00 динара месечно почев од 5. марта 2004. године па убудуће сваку рату унапред до 10-тог у месецу, доспеле рате одједном у року од 15 дана по правноснажности пресуде и под претњом принудног извршења а у случају доцње са законском затезном каматом од доспећа па до исплате, као и захтев за накнаду трошкова овог поступка, ставом другим изреке делимично се усваја противтужбени захтев туженог - противтужиоца ГГ те се мења износ обавезе туженог - противтужиоца ГГ утврђен пресудом Општинског суда у Суботици П. 1252/02 од 26.9.2002. године, преиначена пресудом Окружног суда у Суботици Гж. 1260/02 од 16.12.2002. године, а која је преиначена пресудом Врховног суда Србије Рев. 2138/03 од 20.11.2003. године тако да се тужени - противтужилац ГГ обавезује да на име свог дела доприноса за издржавање тужиоца - противтуженог млдб. АА плаћа месечно 22% од минималне зараде у Републици за претходни месец почев од 7. јула 2004. године па убудуће док за то постоје законски услови тако што ће исплату вршити до 10-тог у месецу за текући месец законској заступници тужиоца - противтуженој мајци ББ, с тим што је дужан заостале рате платити одједном у року од 15 дана од правноснажности пресуде у случају доцње са законском затезном каматом од доспећа до исплате под претњом принудног извршења, и ставом трећим изреке исте пресуде у преосталом делу противтужбени захтев туженог - противтужиоца ГГ којим је тражено да се укине његова обавеза на плаћање доприноса за издржавање млдб. АА почев од 7. јула 2004. године одбија се.

Одлучујући по жалбама млдб. тужиоца - противтуженог и туженог - противтужиоца Окружни суд у Суботици пресудом Гж. 1144/04 од 1. фебруара 2005. године одбио је жалбе као неосноване и потврдио пресуду Општинског суда у Суботици П. број 418/04 од 20. јула 2004. године.

Против правноснажне пресуде Окружног суда у Суботици млдб. тужилац - противтужени и тужени - противтужилац изјавили су ревизије побијајући исту због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, образлажући као у ревизијама.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, Врховни суд налази да су ревизије странака основане.

Имајући у виду стање у списима, садржину изведених доказа, те предмет расправљања ове правне ствари, Врховни суд налази да је у овој правној ствари материјално право погрешно примењено због чега је и чињенично стање остало погрешно и непотпуно утврђено са којих разлога су изостали јасни и потпуни разлози у погледу одлучних чињеница, а што упућује на постојање битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 14. Закона о парничном поступку, на шта се ревизијама основано указује.

То све посебно имајући у виду одредбе члана 309, члана 310. и члана 310а. Закона о браку и породичним односима.

Наиме, нижестепени судови утврђују да се околности на основу којих је донета одлука чија се измена тужбом тражи, нису измениле па са тога разлога одбијају тужбени захтев, с тим да су пропустили да утврде укупан износ средстава потребан за издржавање млдб. тужиоца, а да су се околности на страни туженог - противтужиоца тако измениле да оправдавају смањење износа потребног за издржавање млдб.

туженог – противтужиоца тако измениле да оправдавају смањење износа потребног за издржавање млдб. тужиоца – противтуженог, али не и његово укидање, с тим што нижестепени судови налазе да се ово законско издржавање има одредити у процентуалном износу у односу на износ минималне зараде у републици, а не у месечном номиналном износу како је то одлучено правноснажном одлуком чија се измена тражи, обзиром да тужени – противтужилац не остварује стална месечна примања. Са тога разлога су тужбени захтев млдб. тужиоца – противтуженог одбили, а противтужбени захтев туженог – противтужиоца делимично усвојили све с позивом на члан 310а. и члан 316. Закона о браку и породичним односима Републике Србије.

Овакав чињенични и правни закључак нижестепених суда се не може прихватити.

Правилна примена материјалног права – члан 309. Закона о браку и породичним односима обавезује суд да најпре утврди укупан износ средстава потребан за издржавање млдб. тужиоца, потом да утврди износ који законска заступница овога може да оствари и тиме делимично обезбеди део средстава потребних за његово издржавање те који је тај део у односу на утврђене потребе млдб. тужиоца, а потом у вези са тим разлику коју треба да плаћа давалац издржавања – тужени – противтужилац у сразмери са својим могућностима.

При овоме ваља водити рачуна да само на основу чињенице да обвезник издржавања није у радном односу не може се узети да он нема могућности да даје издржавање већ се морају узети у обзир његове стварне могућности да радом на својој или туђој имовини од других лица оствари зараду не само ради задовољења сопствених потреба него и потреба издржаваног лица.

Надаље, код чињенице да тужени – противтужилац остварује одређена средства радом на надницу, није било места мењати правноснажну одлуку којом је обавеза издржавања туженог одређена у номиналном износу, обзиром да се обавеза издржавања у том случају не одређује у процентуалном него у номиналном месечном износу сразмерно потребама издржаваног лица и могућностима обвезника издржавања.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити указане пропусте и недостатке на тај начин што ће у свему поступити по примедбама датим овим решењем и поновно одлучити о постављеном тужбеном и противтуженом захтеву правилном примењеном материјалног права.

Следствено изнетом, Врховни суд је одлучио као у изреци овог решења а на основу члана 395. став 2. Закона о парничном поступку.

Председник већа – судија

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

ОК